

Оставка Драгане Јовановић, секретара за здравство у градској управи Београда, још једном нам је више него јасно показала да без страначке подршке не може да се одржи неко ко је непартијска личност а има озбиљне намере да радикалније мења стање у овој изузетно значајној друштвеној делатности. На ову функцију она је предложена управо као нестраначка личност, и то од Либерално демократске партије, али се из текста њене оставке може видети да није имала праву подршку ове странке која се толико залагала за деполитизацију, професионализацију и департизацију градске управе и јавних предузећа.

Ни остале странке владајуће коалиције у Београду нису сматрале за потребно да подрже основне идеје Драгане Јовановић. За њих је она изгледа била невољно прихваћени ексцес, непартијска личност која не води довољно рачуна о реалном односу снага који се заснива на основној идеји да нико у олигархијској номенклатури не сме много да таласа и дословно спроводи изборна обећања.

У оставци су наведени разлози који су је руководили да се повуче са ове функције. „Како је реална ситуација у здравству одраз цинизма политичке стварности, ја као нестраначка личност, која сматра да здравствена делатност не сме да буде предмет непрестаних политичких условљавања и компромиса, немам простора за нормалан рад у тим условима.“ У својим ранијим иступањима она је заступала становиште да се у здравственим установама мењају само имена, а наставља се иста политика. „Бојим се да ће у здравству политика увек имати негативан утицај, јер постоји међусобно условљавање странака“, гласило је њено образложење.

У овој реченици садржан је став о трговању као константи наше политичке праксе. То је искусила на својој кожи и Драгана Јовановић. Очигледно је да је и њој већ на почетку њеног мандата било јасно да нема адекватну подршку за корените промене у здравству.

Реаговање Дејана Ранђића, председника одборничке групе Либерално демократске партије у градском парламенту, још једном показује сву хипокризију нашег страначког и политичког живота. „ЛДП је потпуно подржавала др Јовановић у њеном раду, али ми немамо право да оспоравамо њену одлуку. Знамо да је била изложена притисцима, али и да не жели да се одрекне своје каријере на Универзитету. ЛДП сматра да оно што је Јовановић започела да ради у области здравства мора да се настави. Њен одлазак је

велики ударац концепту департизације и ми пред тиме нећемо окретати главу. На готово све ванстраначке личности на функцијама на градском нивоу полуписмени партијски чиновници врше директан притисак.“

Очигледно је да нико нема право да оспорава одлуку Драгане Јовановић коју су они толико одлучно подржавали да је она на крају, управо због недостатка подршке, поднела оставку. Њој својевремено није било омогућено да се директно обрати одборницима на седници градског парламента. Лицемерство је тим веће јер ће ЛДП наставити да спроводи оно што је она започела у области здравства, али то више неће чинити непартијска личност притиснута полуписменим партијским чиновницима, а која се очигледно није сналазила у међустраначким условљавањима, што је данас суштина наше политике не само на нивоу градске управе у Београду. И функционери ЛДП-а су овом приликом јасно показали да су само доследно дисциплиновани партијски чиновници којима је интерес одржања тешком муком створене владајуће коалиције врховни принцип у прагматично схваћеној реалној политичкој ситуацији.

Чак је и градоначелник Београда изразио подршку секретарки за здравство, а она је ипак поднела оставку. Индикативно је да се Демократска странка не оглашава ни након покретања истражних поступака против њених кадрова у здравству. Међутим, то је познати манир ове странке, важније је да се ништа не покреће и да свака критичка иницијатива остане затворена унутар монолитних олигархијских кругова. Добили смо овом приликом још један доказ до које мере у нашем политичком животу преовлађују страначки интереси.

Улазак у отворени сукоб са моћним лобистичким и политичким групама у нашем здравству на самом почетку мандата Драгане Јовановић показао је да неприпадање водећим странкама и котеријама не даје реалну могућност да се спроведу радикалније промене. У њеним храбрим залагањима за измену затеченог стања изостала је политичка подршка. Драгана Јовановић је остала усамљена у својим часним намерама, а странке су и овог пута остале верне себи, важно је не нарушавати успостављени политички договор о одржавању коалиције на власти.

Ова оставка је изузетно важна не само као политичка порука, већ и као упозорење да брисани политички простор чека сваког ко покуша да делује мимо успостављених аранжмана. Од најављене департизације након ове оставке није остало ништа, само још једно од неиспуњених предизборних обећања. Пирова победа Драгане Јовановић може само послужити као утеха за оне који се надају да храброст, осећај части, одговорност и критички дух нису потпуно ишчилели из нашег политичког живота.